

Ποιμαντικές απαντήσεις στις προκλήσεις της ομοφυλοφιλίας

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1K42Ttm>]

Σήμερα, το ομοφυλοφιλικό κίνημα έχει διαμορφώσει δικούς του ορισμούς και κατηγοριοποιήσεις μέσω των οποίων οι ομοφυλόφιλοι ορίζουν την ταυτότητά τους και τις σχέσεις τους με τους άλλους. Η συνεχής και συστηματική προσπάθεια του ποιμένα να αναιρέσει τα επιχειρήματα που χρησιμοποιούν οι ομοφυλόφιλοι για να εκλογικεύσουν τις επιλογές τους κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μην υπάρχει καμία λανθάνουσα αμφισβήτηση στη συνείδηση του ποιμνίου του, προσλαμβάνει ιδιαίτερη ποιμαντική σημασία : Με την σαφή γνώση των επιχειρημάτων που θεμελιώνουν τις δογματικές και ηθικές αλήθειες της πίστεως, επί τη βάσει των οποίων ακυρώνονται οι πάσης φύσεως παραχαράξεις, παρεκκλίσεις και παρεκτροπές, επιτυγχάνεται τελικά η εμπέδωση του ίδιου του περιεχομένου της ορθοδόξου πίστεως στους πιστούς.

Η αναμφισβήτητη ποιμαντική ανάγκη κατήχησης του πληρώματος της Εκκλησίας στις αλήθειες της πίστης συνάδει πλήρως με τις επιταγές των Ιερών Κανόνων της Εκκλησίας, οι οποίοι υπογραμμίζοντας τις καταστροφικές συνέπειες της αμέλειας του ποιμένα, προβλέπουν το πνευματικό επιτίμιο του αφορισμού για τον πρεσβύτερο η επίσκοπο που παραμελεί τον κλήρο ή το λαό και δεν τους διδάσκει την ευσέβεια και την ποινή της καθαίρεσής τους για την επιμονή τους στην αμέλεια ή τη ραθυμία^[100]. Το κήρυγμα, η αξιοποίηση του έντυπου και ηλεκτρονικού τύπου και η ενεργητική ένταξη των χριστιανών στην ενοριακή ζωή της Εκκλησίας συνιστούν τρόπους, δια των οποίων και σ' αυτήν την περίπτωση η Εκκλησία μπορεί να αποκαλύψει και να αναχαιτίσει το ομοφυλοφιλικό πρότυπο και ταυτόχρονα να προβεί σε καλλιέργεια του προτύπου της χριστιανικής οικογένειας.

2) Οι ποιμένες οφείλουν να πείσουν τους χριστιανούς, αλλά και τα υπόλοιπα μέλη της κοινωνίας πως στο στόχαστρο της ποιμαντικής απόρριψης της ομοφυλικής σχέσης δεν μπαίνουν τα πρόσωπα που την συνάπτουν, αλλά κυρίως η ίδια η αμαρτία αυτή καθεαυτή. Γι' αυτό και υπερθεματίζοντας όσα έχουμε υποστηρίξει παραπάνω ξανατονίζουμε πως η κατάδειξη των ομοφυλικών παρεκκλίσεων πρέπει να γίνεται μεν με απλά και ξεκάθαρα λόγια, αλλά οπωσδήποτε χωρίς αφοριστικά σχήματα λόγου και διατύπωση ειρωνίας, λεκτικής υποτίμησης, ύβρεων ή άλλων συναφών λεκτικών σχημάτων, που σύμφωνα με τις επιστήμες της συμπεριφοράς

μετέρχονται μόνο οι φορείς επιθετικής συμπεριφοράς^[101]. Αν δεν τηρηθεί η παραπάνω αρχή, οι ποιμένες θα παρασυρθούν σε έναν λόγο υπεράσπισης κατηγοριών περί απρεπούς απόρριψης της ετερότητας από την Εκκλησία, που θα τεκμηριώνεται ακριβώς στην χρήση όλων των παραπάνω σχημάτων και θα εκτραπούν από την ουσία της ποιμαντικής αντιμετώπισης της ομοφυλίας.

3) Στον 85^ο κανόνα του ο Μέγας Βασίλειος, αναφερόμενος στους διαπράξαντες βαριά αμαρτήματα και τελούντες σε κατάσταση μετάνοιας, προτρέπει τους Χριστιανούς να μην παρασυρθούν από όλους όσους « διέσυραν το όνομα του Χριστού » και προκάλεσαν την « οργή του Θεού^[102] ». Ταυτόχρονα, όμως, τονίζει την αναγκαιότητα της ποιμαντικής καθοδήγησής τους από τους ποιμένες, οι οποίοι « πρέπει να τους συμβουλεύουνε νύχτα μέρα και σε συγκεντρώσεις και ιδιαιτέρως », την στιγμή κατά την οποία οι χριστιανοί πρέπει προπάντων να αναπέμπουν στο Θεό τις προσευχές τους, προκειμένου δι' αυτών να καταστεί εφικτή η έξοδός τους από την παγίδα του πονηρού^[103]. Γι' αυτό το λόγο η προσπάθεια του ποιμένα για την έναρξη ενός ποιμαντικού διαλόγου με τους ομοφυλόφιλους αποτελεί επιτακτική ποιμαντική αναγκαιότητα, που θα μεταβιβάσει το μήνυμα σε κάθε κατεύθυνση ότι ακόμα και οι ομοφυλόφιλοι δεν εξωθούνται από τον ορίζοντα της διαποίμανσης του ποιμένα. Η προσπάθεια αυτή θα αποβλέπει στο άνοιγμα ενός διαύλου επικοινωνίας των στελεχών της Εκκλησίας μαζί τους, δια του οποίου ο ποιμένας θα επιτύχει σταδιακά να τους προσεγγίσει.

[Συνεχίζεται]

[100] « Επίσκοπος, η πρεσβύτερος, αμελών του κλήρου η του λαού, και μη παιδεύων αυτούς την ευσέβειαν, αφοριζέσθω· επιμένων δε τη αμελεία και ραθυμία, καθαιρείσθω. » : 58^{ος} κανόνας τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, Ακανθόπουλος Π., όπ. παρ. σσ. 36-37.

[101] π. Αυγουστίδης Α., *Η Ανθρώπινη Επιθετικότητα: Ποιμαντική και Ψυχολογική Προσέγγιση στην Κλίμακα του Αγ. Ιωάννου του Σιναΐτου*, Αθήνα 1999, σ. 157.

[102] « Μη τοίνυν καταδεξώμεθα συναπόλλυσθαι τοις τοιούτοις, αλλά φοβηθέντες το βαρύ κρίμα και την φοβεράν ημέραν της ανταποδόσεως του Κυρίου προ οφθαλμών λαβόντες, μη θελήσωμεν αλλοτρίαις αμαρτίαις συναπόλλυσθαι. Ει γαρ μη επαίδευσεν ημάς τα φοβερά του Κυρίου, μηδέ αι τηλικαύται πληγαί εις αίσθησιν ημάς ήγαγον, ότι δια την ανομίαν ημών εγκατέλιπεν ημάς ο Κύριος και παρέδωκεν εις χείρας βαρβάρων και απήχθη αιχμάλωτος εις τους πολεμίους ο λαός και παρεδόθη τη διασπορά, διότι ταύτα ετόλμων οι το όνομα του Χριστού περιφέροντες, ει μη έγνωσαν, μηδέ συνήκαν, ότι δια ταύτα ήλθεν εφ ήμᾶς η οργή

του Θεού· τις ημίν κοινός προς τούτους λόγος;.....» : Ακανθόπουλος Π., όπ. παρ. σσ. 564-565.

[103] «.....Αλλά διαμαρτύρεσθαι αυτοίς και νυκτός και ημέρας και δημοσία και ιδία οφείλομεν, συνεπάγεσθαι δε αυτών ταις πονηρίαις μη καταδεχώμεθα, προσευχόμενοι μάλιστα μεν κερδήσαι αυτούς και εξελέσθαι της παγίδος του πονηρού.....» : όπ. παρ.